

IV. rész

Végjáték

2. fejezet

A Nexus Alkonya

Egy pillanatra megállni látszott az idő a Mercilles fedélzetén. A száraz levegő félelemmel és nyugtalansággal lett teli, ahogyan az idegességükben verejtékező arcok szempárai mind admirálisuk felé meredtek. Mindössze egyetlen arc, egyetlen ember volt nyugodt, sőt, már-már elégedett. A korábban még halálos veszedelemmel kecsegtető tiszt most hirtelenre kezes bárányként pillantott felé.

Széles, önelégültség teljes mosolyával arcán nyújtotta felé balját, mintha csak két üzletember kötött volna egy kecsegtető megállapodást. S a megannyi tiszt, katona és bajtárs csak némán figyelte, ahogyan egykori példaképük szemrebbenés nélkül odanyújtja sajátját és szoroson kezét ráz az árulóval, ki ezután hátra fordult és elégedettsége tomboló örvényének közepette nézett ki a híd hatalmas ablakán, mely egyenesen a csillagköd lilás árnyalatú képét tárta lelketlen szemei elé.

S azon belül egy végeláthatatlan fekete ösvény cikázott keresztül, amely a két hatalmas csillagpor halmaz közti határvonalat képezte. Az egyetlen hely, ahol semmi sem zavarta az érzékelőket, csak itt volt biztonságos az átkelés, a két csillagköd ugyanis bármit rejthetett. S ezt Hackett is jól tudta, akár több tucat drák hajó is rejtőzhet a mindenség e rejtelmes fátyolában, viszont az is jóllehet, csupán megvezette a különös szerzet. S már indulás előtt is tudta, hogy nem kockáztathatja meg a férfi igazát.

Éppen ezért eddig semmit sem tehetett, ha meg akart volna bizonyosodni e felől, azonnal megállították volna, és ki tudja mi lesz a hajóval, ha már nincs, ki vezesse. De most már tudja kilétét, s az illető egyenesen háttal áll neki, és a helyiségben tartózkodó megannyi embernek:

Itt a tökéletes alkalom.

Valahogy mindig is sejtette, hogy ez lesz. Attól a naptól fogva, mikor fejet hajtott Loki ajánlata felett. Érezte, hogy itt lesz mindennek a tetőpontja s ezen perc cselekedetén múlik majd mindene. A becsülete és élete egyaránt, viszont egy valamit nem ismert fel ekkor. Mégpedig, hogy nem tarthatja meg mindet. Választania kell majd, s élete legfontosabb választása lesz majd. Bármit is hitt eddig legnagyobb győzelmének, legborzasztóbb kudarcának, most mind eltörpült e perc mellett, egyetlen röpke pillanat mellett. S már el is döntötte, miképp fog cselekedni.

Egy tisztviselő, legyen az kapitány, vagy admirális, mindig hord magánál fegyvert. Legyen az egy öreg revolver, vagy egy spéci, sci-fi-be illő stukker. Hackett mindig is az előbbit részesítette előnyben, a régi módszerek híveként, azokat vélte eredményesebbnek. És csakhamar kézhez is fogta jó öreg pisztolyának fémes markolatát, majd egy mérges csörgőkígyó gyorsaságával irányozta az áruló kopasz tarkója felé és húzta meg rozsdás ravaszát.

Csak egyetlen probléma volt ezekkel a fegyverekkel, mint minden fegyverrel. Nem volt ez ilyen egyszerű, lövedék is kellett bele. Hackett nem tudta, megtöltötte-e aznap, vagy pedig élete legnagyobb és egyben utolsó hibáját követte-e el az imént, de már mindegy volt. Tehetetlenül nézte, ahogyan bevágódott a kakas és közben fordult a fegyver hat részre szabott dobtára, majd egy hangos dörrenés rengette meg a helyiséget, miközben egy villanás terítette be látóterét.

Egy pillanatra behunyta szemeit egy kósza reflex, de sokkal inkább riadalom hatására, majd olyan hamar nyitotta fel azokat, amilyen sebességgel csak lehetséges volt számára, pedig már tudta, hogy töltve volt a fegyver. Éppen csak azt nem, hogy eltalálta e célpontját. De csakhamar meglelte erre a kérdésre is válaszát, ahogyan az áruló tiszt agyvelejének az üvegablakon elterülő hátborzongató látványára lett figyelmes. A többiek örömteli pillantásával egyetemben, ismét visszakapták hősüket. Legszívesebben mind gratuláltak volna, de egyedül Jackson szólalt fel közülük.

- Ideje volt, uram. Már azt hittük...

- Ugyan – vágta közbe. – Te is tudod, hogy sosem adnám be nekik a derekam.
- Pedig úgy tűnt, egyáltalán minek jöttünk ide, ha nem így van? – kérdezte vissza az elsőt az elméjében körvonalazódó kérdések sokasága közül.

- Meg kellett tudnom a kilétét. Máskülönben sokkal rosszabb vége lett volna a dolgoknak. El tudod képzelni, mi lett volna, ha felvesszük az utasokat és megérkezünk Eurékára, amíg ez a fedélzeten van? – ebben tökéletesen igaza is volt az admirálisnak, viszont egy újabb kérdést is felvetett. *Mi van, ha vannak mások is, csak épp más hajókon?*

Viszont ez csak részletkérdésnek számított jelen helyzetükben, hiszen még el is kellett hagyniuk az űr e kietlen mégis káprázatos részét, s az admirális már intett is egy furcsa kézmozdulatával, hogy már odahaza szeretné tudni magát. Jackson pedig már bele is kezdett volna az ugrás előkészítéséhez, de hirtelen megadtak valamin zöld szemei, majd csak némán ingatta fejét.

- Mi a gond?

- A korvett, túl közel van. Ha most ugrunk, jó eséllyel belemegyünk és darabokra szakad a hajótest.

- És ez mióta jelent ekkorra problémát, az előbb keresztüllőttünk egy csatahajót. Hát már csak megbirkózunk egy fránya korvettel?

- Hát persze, miért nem ezzel kezdte – vágta rá első tisztje, majd rövidesen bemérték a parányi, tőlük már csak néhány száz méterre járó csillaghajót, amely oldal irányból közeledett feléjük. Az oldalsó ágyúsor masszív lövegei másodpercek alatt ráfordultak célpontjukra, majd kékes plazma és tachyonnyalábok áradatát kezdték a tized akkora hajóra zúdítani, mely meg sem próbált kitérni előlük, hiszen senki sem volt a fedélzeten.

Csak az első néhány lövést tudta háritani zöldesen felvillanó pajzsa, a megannyi lövedék akadálytalanul csapódott fémes burkolatába és csakhamar átszakították azt. Izzó lángfelhő követte az első becsapódások éles moráját. Könnyedén elbántak ellenfelükkel, viszont még most sem tudták, akadna e majd mások is erre felé.

- Menjünk innen, méghozzá azonnal! – jelentette ki Hackett fennhangon, biztosra vélte, hogy még tartogatnak számukra néhány meglepetést.

- Igen, uram! – felelte első tisztje.

Mivel végig egy helyben maradtak csak folytatnia kellett az előbb leállított visszaszámlálást, így egy szempillantás leforgása alatt izzhattak fel a Mercilles kékes hajtóművei és lökhatték bele roppant hajótestét a pontosan ekkor megnyíló hipertér ablakba. Csak egy gond volt: Nem tűnt tova annak kékes fényáradata közepette.

Ehelyett csak némán átsuhant rajta, mintha csak a semmin hajtott volna keresztül. A fedélzeten tartózkodók értetlenül álltak a történések felett, még senki sem látott ilyet azelőtt. Még Jacksonnak sem volt sejtése ki, vagy mi lehetett a probléma oka és egyre csak a terminálján gondosan elhelyezett kijelző adatait ellenőrizte.

Egyedül Hackett tudta a szükséges válaszokat, legalábbis egyiküket. Biztosra vélte, hogy az ellenség műve volt ez, bár ennek mikéntje felől jómagának sem volt sejtése. De már ez is bőven elég volt neki. Elérkezettnek látta az időt, hogy megtudja, mi is rejtőzik a lilás árnyalatú köd fátylai mögött. Ezzel párhuzamosan egy zömök testalkatú, délceg fiatalember lépett be mindenféle meghívás vagy előrejelzés nélkül a hídra és az admirális felé fordította vérfagyasztó pillantását, majd ő is visszanézett rá, keresztezve tekintetét.

- Készen áll? – kérdezte Hackett fennhangon, melyet a férfi éles hangnemben közölt válasza követet.

- Mindegyik.

- Nos, akkor mire is várunk még – közben Jackson felé fordult, finoman jelezve, hogy emelje el a kezét munkaállomása egy bizonyos része felől, ahol többek között egy kékesen világító gomb is elhelyezkedett.

- Ha köd van, gyújts lámpást... - kezdett bele egy régi szólás idézésébe, miközben a különös gomb felé emelte mutatóujját. – Vagy csak robbantsd fel a férgesét! – emelte fel hangját, majd lenyomta azt a bizonyos gombot.

Ekkor villódzó fények kezdték betölteni a két csillagköd ösvényt övező oldalait, még a Mercilles is beleremegett éktelen lármájukba. A nem rég odatelepített aknák egymás után robbantak fel, de ez nem érte nagy meglepetésként az admirálist, hiszen eleve így tervezte, ha esetleg csapdába sétálnának. Viszont még kérdés volt, vajon tényleg ott vannak-e a fenyegetésképp beígért csillaghajók.

A válasz hamarosan meg is érkezett. Az ott veszteglő drák hajók pajzsainak zöldes villanásai, majd heves robbanásai és a ködből puskagolyóként kisüvítő fémdarabok egyértelmű válaszként szolgáltak. S meglepően sok volt belőlük, de bőven elég akna jutott valamennyijükre. Bár valamennyi kérés itt is jelentkezett néhány robbanás között, de ez koránt sem volt probléma. Így jobban lehetett élvezni a kilátást, melyet a híd kijelzői biztosítottak számukra.

A látvány, ahogyan egyik kis korvett mállik porrá a másik után, ahogyan a robosztus csatahajók pajzsa végleg megadja magát és a soron következő robbanások hatalmas darabokat hasítanak ki oldalaikból, végül pedig egy heves láncreakciót követően még csak úrszemének sem nevezhető izzó fémdarabok maradnak utánuk. A drákok egy teljes hadiflottát rejtettek a ködbe. Egyet, mely most már örökre történelem. Most végre visszaadhatták az Oroszlánköd aknamezején elszenvedett fájó veszteségeket, bár inkább csak egy töredéküket.

- Nos, azt hiszem nyertünk – törte meg Hackett végül az ezt követő csendet, valamint az ismételten meghökkent pillantások zavaró áradatát. – Mehetünk végre? – első tisztje hezitálás nélkül bólintott ennek hallatán, majd eleget is tett a már várható utasításnak.

A Mercilles hatalmas hajtóművei ismét fellángoltak, s vitték bele azt a rövidesen megnyíló hipertér ablakba, majd a masszív hajótest ismét némán keresztülsuhant rajta, mintha mi sem történt volna. Ezután haragos értetlenkedés vette kezdetét, majd maradt abba alig fél perc elteltével, már-már ijesztő hirtelenséggel, amikor is egy újabb hajó kezdett előtűnni a csillagködből.

- Ilyen nincs – suttogta halkán, szinte már némán Jackson, ahogyan az eddig soha nem látott felépítésű drák hajó lándzsás orra tört elő a bal oldali csillagköd fátylai közül, majd szép lassan az egyre szélesedő, ék alakú hajótest barázdált, mélyedésekkel teli oldalai előtűntek, végül pedig a lekerekített hátsó részén elhelyezkedő zöldesen izzó hajtóművek teljes egészében kitolták a fátyol mögül.

Már első látásra is meg lehetett mondani, hogy nem csak akkora, de még jóval természetesebb is, mint a Mercillees, valamint fegyverzet terén sem akadtak hiányosságai. Az oldalán felsorakozó árokszerű mélyedéseken ugyanis roppant méretű plazmalövegek ültek, melyek egy 304-es hosszával vetekedtek. Pajzsai gigászi erejét méltán mutatja, hogy egy karcolás sem látszott törzsén, meg sem kottyantak neki az aknák, melyek még a csatahajókat is könnyedén elintézték.

- Ők is megcsinálták a saját szörnyüket – sóhajtotta fel Hackett, ahogyan a kolosszus feléjük fordult, minden egyes elülső lövegét feléjük irányozva. Biztosra vette, hogy innen zavarhatják az ugrást, elvégre semmi más sem élhetett túl e mértéktelen pusztítást. Tehát mindenképpen le kellett számolniuk vele, de nem csak a saját érdekükben, mindenki más érdekében. Hiszen ha ez a monstrum a Földhöz ér, egyetlen hajó sem tud majd elmenni, s még az a néhány ezer egyén sem marad majd meg egykor dicső fajukból.

- Mi a parancs? – fordult oda hozzá Jackson.
- Nyissunk tüzet az OTL-el, remélhetőleg most már eléggé meggyengült a pajzsa, hogy átüthessük.

- Célpont bemérve – közölte az első tiszt egy szemhunyasnyi idő elteltével. A következő pillanatban már rá is fordultak, s egy masszív, vörös lézersugár hagyta el a Mercilles orrán kialakított mintegy ötven méter széles bemélyedést.

A sugár egyenesen a kolosszus irdatlan erejű elhárító mezejébe csapódott, s lélegzetelállító fényjáték vette kezdetét, ahogyan a vörös és a zöld vakító villanások keretében keveredett egymással négy teljes másodperc erejéig, majd a Nexus cirkáló fő fegyverének roppant kondenzátorai lemerültek, s abba maradt a beígért pusztítás. Sőt, mondhatni meg sem kottyant az a monstrumnak, mely most minden lehetséges módon ontani kezdte lövései záporát.

- Teljes tűz! Menjünk közelebb hozzájuk!

- Közelebb? – tette fel a kérdést Jackson meglepetten.

- Igen, közelebb, hátha hasznunkra válik a keskeny hajótest.

Ezután minden Hackett elvárásainak megfelelően következett, ahogyan újdonsült hajója egyre közelebb ért a több mint két és fél kilométer hosszú monstrumhoz, melynek roppant lövegei szinte minden esetben elhibázták célpontjukat. Túl keskeny volt számukra a Mercilles hosszúkás hajóteste, kifizetődni látszott Tim elgondolása.

Amit egy starfury, sőt, még egy nehéz cirkáló is bekapott volna, az most egyszerűen csak elsuhant a nexus hajóteste mellett, amíg az halálos fegyverarzenáljának minden egyes képviselőjét célba jutatta, mostanra minden biztonnal legyengültek a kolosszus pajzsai, legalábbis ekképp vélte az admirális, amikor is már szinte karnyújtásnyi távolságra értek.

- Vigyen be melléjük, amilyen szorosan csak lehet!

- De akkor már nem tudjuk kikerülni a lövéseket, ezt nem bírják majd sokáig a pajzsok – ekkor hatalmas rázkódás hasított keresztül a hajótesten, ugyanis már most is akadtak kivételek, melyek hatalmas mennyiségű energiát emésztettek fel a pajzsokból.

- Oldalról sebezhetőbb – jelentette ki Hackett.

- Csak ha lemerültek a pajzsai – vágta rá Jackson.

- És mennyin áll jelenleg? – közben egy újabb zöldesen izzó plazmalövedék csapódott az elülső rész felől a kékesen felragyogó pajzsok valamelyikébe, a Tim által felvázoltak alapján mindkettőbe.

- Nem tudom, valahogyan elrejtik – felelte Jackson kis idő és rengeteg értékes energia elteltével.

- Hm... nem lehet maradhatott már túl sok szufla benne – jelentette ki, hiszen már elég sok kijutott ellenfeiknek a „jóból”.

Ismét minden elgondolása szerint történt, ahogyan meg volt írva a nagykönyvben. A két monstrum szorosan egymásnak veselkedett szomszédos oldalaik felől. A kolosszus hattagú ágyúsorának zöldesen izzó plazmalövedékei egymás után csapódtak a Mercilles pajzsaiba, miközben annak négy tachyon és nyolc plazmalövege is sortüzet indított, kivétel nélkül célba találva.

- Pajzsok 46%-on – jelentette ki Jackson, miközben egyik kisebb földrengés rázta meg a hajótestet a másik után, morajuk visszhangja pedig betöltötte a helyiséget. Az ellenséges hajó elhárító mezeje viszont még most sem akaródzott megadni magát.

S eddig alakultak a dolgok a csavaros eszű admirális elgondolása alapján. Úgy tűnik mégsem volt igaza Timnek, koránt sem kerekedtek felül technológiai szempontból. Éppen csak behoztak ez kicsit lemaradásukból. Újra és újra végigpörgette fejében a felkínálkozó lehetőségeket és már majdnem talált egy elfogadhatót, amikor is soha nem látott erejű rengés döntötte le kis híján zömök lábairól.

- Az egyes pajzsgenerátor elszállt. Csak az energia 24%-a maradt meg.
- Az nem elég... – sóhajtott fel végül.
- Uram, most kell tennünk valamit vagy végünk van! – szögezte le első tisztje a teljesen nyilvánvalót. A kérdés csak az volt: *Hogy mégis mit?*

Csakhamar körvonalazódott benne döntése, s ez már pusztán tekintetén is megmutatkozott. Tisztán látszott szemei kötelesség teljes pillantásán, hogy tisztában van a hajó fontosságával. De emellett azzal a ténnyel is, hogy mást diktál a többség érdeket, semmiképp sem juthat el a Földre ellenségük kolosszusa.

- Ütközőpályára! – kiáltotta el magát határozottan, készen az előtte állókra, s meggyőződése volt, hogy emberei is felkészültek már ugyanerre. Látszott arckifejezésükön, Jackson határozott bólintásán és kézmozdulatain, valamint azon, hogy a hídon tartózkodók mind kihúzták magukat, s tisztelni kezdtek.

- Minden készen áll uram – jelentette ki végül első tisztje, majd ő is társai példáját kívánta követni, ám Hackett egy újabb kézmozdulattal jelzett, hogy felesleges.

- Tüzeljen az OTL-el, hátha kevésnek bizonyul majd a hajó tömege!

- De még nem töltődtek fel teljesen...

- Az már mindegy, egy kis ideig csak bírja majd – Jackson rövidesen rábólintott, bár tudja, hogy ki fog égni a tüzelés abbamaradtával. De már úgyis mindegy lesz, fél perc és feltehetően mind elporladnak majd.

Egy újabb vörös lézersugár hagyta el a Nemest, amint ráfordult célpontjára. Ez azonban jóval rövidebb ideig tartott, alig ölelt fel egy másodpercet, de épp elég volt, ahhoz, hogy a kolosszus pajzsai végre megadják magukat, így már közvetlenül a hajótestbe csapódhattak, ám a saját pajzsuk is épp most adta meg magát.

Az első ekkor érkező lövés méterekre suhant el a hajótest mellett, leperzselve a sötétszürke festést hatalmas, jelenleg mégis csak kicsiny hajójuk fémes burkolatáról. A következő viszont egyenesen telibe kapta a főlöveget a hajótesttel összekötő alig 150 méter vastag lekerekített részt, annak elülső részénél, s a keletkező robbanást követően kettészakadt a Mercilles robusztus hajóteste.

Az most már leszakadt elülső részt egy újabb lövés kapta telibe, izzó fémdarabok záporozó áradatává robbantva azt, s kioltva az ott, ezzel együtt a hídon tartózkodók – köztük Hackett és Jackson – életét.

A Mercilles többi, most már lándzsát formáló része viszont gerely módjára fúródott bele a kolosszus burkolatába, egyre mélyebbre és mélyebbre hatolva zömök hajótestében. És ugyan több részre hasadt idő közben szikrák és lángok heves áradata közepette, elég mélyre fúródott. Elé mélyre ért ahhoz, hogy a drák hajó masszív főreaktora megadja magát és pusztító láncreakció vegye kezdetét. A hajótest rövidesen ezernyi apró darabra hasadt, s azok a zöld és narancssárga lángok heves viharának kíséretében áradtak szét az űrben.

Ezzel véget ért az emberiség utolsó reményének meglehetősen rövid élete, s a kirksvillei űrállomás pusztulásával alighanem sosem épülhet már újabb belőle a végső ütközetig. De legalább bebizonyosodott, hogy mire is volt képes egyetlen hajó, a megfelelő parancsnok irányítása alatt, s ezzel ha más nem is, de örökké tart majd emléke.

Ugyanis egy üzenet hagyta el a csillagködöt, nem sokkal a végzetes robbanást megelőzően. Mivel nem féregjáraton át érkezett, jóval tovább tart majd, mikorra eljut bárkihez is. De legalább eljut majd valahova magával hordozva e keserű, mégis dicső nap emlékét:

- Itt Hackett admirális, az utolsó szálig elintéztük a mocskokat...

Viszont ezzel együtt az emberek utolsó kockát is elvetették, az utolsó kártyát is az asztalra terítették, s vesztek. Most már egyedül a Föld maradt a jelentősebb kolóniák közül és csak egy maroknyi hajó őrzi csupán, a reménytelenül hatalmas túlerővel szemben. Ádáz

ellenségeik támadása pedig már bármikor megindulhat feljűk, szinte bármelyik pillanatban eljűhet már rűmálmaik harca, amely szó szerint az utolsó emberig tart majd, a szerencsűs tizennyolc ezer kivételűvel.

S ez a pillanat hamarabb eljűtt, mint azt valaha is gondolták volna.

Alig fél órával a tragikus eseményeket követűen zűldes hipertűr ablakok nyűltak a naprendszer szűlűnűl, az aszteroidaűv felett. Sorra suhantak át rajta a Drák flotta bűszke hajűű, elűszűr egy, aztűn tűz, majd száz s tűbb mint kűszűz tűnt elű a semmibűűl. Majd kűzeledett nűműn az emberisűg bűlcsűűje  s egyben vűgsű menedűke felű.

- Admirűlis... – szűlűttotta meg Zsukovot elűű tisztűje, majd nyelt egyet a felű fordulű kűvűncsi pillantűsok kűzepette. – Elkezűdűdűtt...

- Nos... – sűhajtott fel. – Mindig is tudtuk, hogy eljűn majd ez a nap, csak azt reműűttűk, nem a ma lesz az. Hűnyan?

- 242 hajű,  k alakzatban, s  gy tűnik valami  j jűtűkszerűk is akad. Az  tműrűűje 1400, hossza pedig 2500 m ter, fogalmam sincs mi ez.

- Nem szűműt, 37 hajűval nem megyűnk sokra... Csak l pjűnk be a hipertűrbe... – Malcolm nehéz szűvvel  gyan, de rűbűlűntott. A kicsiny flotta 18 ezer emberrel a fedűlzet n megindult kűkes hipertűr ablakaik felű, majd sorra suhantak  t azokon, akűrcsak a Mercilles eset ben.  gyanis Hackett sok mindenre gondolt, csak arra nem, hogy talűn kettűt  pűtettek belűűle.

- Harcűllűsba! – kiűltotta el Zsukov parancsűt egy műsodpercnyi teketűriűzűs n lkűl, s valamennyien kűvett k azt. Ezutűn pedig a Fűűd masszűv elhűrűtű mezej nek oltalma alatt kerestek menedűket az ellensűges flotta elűl.

Rűvidesen hatalmas csata vette kezűdet t, a Drák flotta egyenesen a nagyrűszűt Eurűpa felett tűműrűlű flotta felű vette az irűnyt, majd valamennyi hajű megkezűdte a tűzelűst. Kűztűk a műsik kolosszus is bombűzűsba kezdett masszűv plazmalűvegeivel, hatalmas kűrt okozva a Fűűd pajzsűban. Nyilűvűnalűvű vűlt, hogy ezt nem bírja majd valami sokűig, akkor pedig vűdteless  vűlnak a sokszűros tűlerűvel szemben.

S ezt Zsukov is jűl tudta. S most ahelyett, hogy halűlnyugalommal  lt volna szűk ben idegesen jűrkűlt fel-űlű, mind minden ember, aki most szerepet jűtszűtt ebben az  tkűzetben. Sorra m rlegelte a jelen helyzetben kűnűlkozű lehetűsűgeket, de sajnos mindegyik az emberisűg vűg vel kecsegtetett...

Egyszerűen nem volt elűg tűzerejűk a kolosszus leszed s re.

M g Michael is ezen agyűlt, hajűjűval nem sokkal a harcmezű mellett haladva, figyelemmel kűs rve a nem mindennapi lűtvűnyossűgnak szűműtű  tkűzetet.

- *Szűnt  műr szűp* – gondolnű az ember. Ha nem tudnű, mit is lűt  ppen.

Műkor a Fűűd elhűrűtű mezeje műr csak 20%-on  llt, hűvűs  rkezett a komrendszeren keresztűl. Az  gynűk azonnal tudta hűvűja kil t t, titokzatos fűnűke volt az. Tehűt m gis beszűllnak az  tkűzetbe.

- Műlyen a helyzet odaűt? – hangzott a dűrműgű, m lyen eltorzűtt hang a rűdiűbűl.

- Nagyon rossz. Es lyűnk sincs, egyszerűen tűl soka...

- A flotta elmenekűlt műr? – vűgott bele a szavűba tűrelmetless .

- Nem, zavarjűk az ugrűst, egyetlen hajű sem tudja elhagyni a terűletet. Muszűj tennűnk valaműt! – emelte fel a hangjűt Michael.

- Tudom... nincs vűlasztűsunk – ekkor egy m ly sűhajtűs hallatszűtt. – Elindűtűjuk az Exterminatust...

Darth Raven